



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **FAIR PLAY HOLDING, s.r.o. (dříve VIKTORIAPLAY, a.s)**
sídlem Jeronýmova 62/24, 460 07 Liberec
zastoupená advokátem Mgr. Karlem Volfem
sídlem Jindřicha Plachty 28, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2020, č. j. 16522/2020-900000-312,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2020, č. j. 16522/2020-900000-312 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), s přihlédnutím k zákonu č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném od 1. 7. 2018 do 23. 4. 2019 (dále jen „*zákon hazardních hrách*“ nebo „*ZoHH*“) a k zákonu č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 14. 8. 2019, č. j. 101112-3/2019-540000-12 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání

- I. přestupku podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustila tím, že minimálně dne 06. 02. 2019 v provozovně „Herna VIKTORIAPLAY“ nacházející se na adrese Marie Majerové 1815, 356 01 Sokolov (dále jen „provozovna 1“), nedodržela zákaz stanovený v § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách umístit reklamu, sdělení nebo jakoukoli jinou formu propagace provozování hazardních her na budovu, ve které se nachází herní prostor, když na vnějším plášti výše uvedené herny, na každém z šesti větších oken, umístila znak červeného čtyřlístku v kombinaci s názvem žalobkyně respektive zaregistrované ochranné známky (konkrétně znak červeného čtyřlístku před slovem VIKTORIAPLAY), jako nedovolenou formu reklamy týkající se propagace hazardní hry,
- II. a) přestupku podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustila tím, že dne 06.02.2019 (v čase 11:29 a 11:45 hod.) v provozovně „Herna VIKTORIAPLAY“ nacházející se na adrese 5. května 163, 356 01 Sokolov (dále jen „provozovna 2“) nebyla dodržena provozní doba herny, která byla ve výše uvedeném časovém období uzavřena v rozporu se stanovenou provozní dobou, kdy došlo k porušení stanovené oznamovací povinnosti místně příslušnému celnímu úřadu uvedené v části V. rozhodnutí Ministerstva financí ČR č.j. MF-24876/2017/34-46 ze dne 18.12.2018 o povolení provozovat hazardní hru podle ustanovení § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách (dále jen „základní povolení“). Žalobkyně tedy provozovala hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení,
b) přestupku podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustila tím, že minimálně dne 06. 02. 2019 nedodržela zákaz stanovený v § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách umístit reklamu, sdělení nebo jakoukoli jinou formu propagace provozování hazardních her na budovu, ve které se nachází herní prostor, když nad vstupními dveřmi do budovy, kde se herna nachází umístila reklamní poutač propagující hazardní hry s nápisem „BAR, KOSTKY, RESTAURANT“ a dále umístila na vstupní dveře uvedené budovy znak červeného čtyřlístku v kombinaci s názvem žalobkyně respektive zaregistrované ochranné známky (konkrétně znak červeného čtyřlístku před slovem VIKTORIAPLAY), jako nedovolenou formu reklamy týkající se propagace hazardní hry.

za což jí byla uložena úhrnná pokuta ve výši 12.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

Žaloba

2. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřovala žalobkyně především v nesprávném právním posouzení věci a ve zjevném nepřihlédnutí ke skutkovému stavu věci a

konkrétním okolnostem, nezkoumání naplnění materiální stránky přestupků a samotné škodlivosti pro společnost, užívání nadměrného formalismu při rozhodování a překročení mezí správního uvážení nedovoleným a nepřiměřeně extenzivním výkladem ustanovení právní normy, čímž dochází k nedůvodnému a nedovolenému poškozování žalobkyně a jejího práva na podnikání.

3. Žalobkyně je přesvědčena, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkami žalobkyně, věc byla posuzována čistě formalisticky bez náležitého zkoumání naplnění materiální stránky přestupků a samotný výrok prvoinstančního rozhodnutí potvrzený napadeným rozhodnutím, považuje žalobkyně za zmatečný, když obsahuje neurčité vymezení vytykánoho porušení a vymezení doby trvání přestupku zcela neurčitě slovem „minimálně“. Žalobkyně poukazuje na to, že nebyly naplněny požadavky na určitost výrokové části rozhodnutí v návaznosti na odůvodnění rozhodnutí. Dle § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede a) popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, b) právní kvalifikace skutku, c) vyslovení viny, d) forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou, e) druh a výměra správního trestu, popřípadě výrok o podmíněném upuštění od uložení správního trestu, o upuštění od uložení správního trestu nebo o mimořádném snížení výměry pokuty, f) výrok o započtení doby, po kterou obviněný na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl činnost vykonávat, do doby zákazu činnosti, g) výrok o uložení ochranného opatření, h) výrok o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a i) výrok o náhradě nákladů řízení. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 92/2009-65 ze dne 16.03.2010 vyplývá, že *„o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost se jedná mimo jiné tehdy, když je jeho výrok v rozporu s odůvodněním nebo rozhodnutí vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jeho důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, viz též rozsudek čj. 2 Ads 33/2003-78).“* Dále tamní soud uvedl, že *„výrok rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným z přestupku, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce (§ 77 zákona o přestupcích). V zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty. Je tak klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky (srov. obecně k významu výrokové části rozhodnutí např. rozsudek ze dne 9. 12. 2009, čj. 1 As 67/2009-64, bod 26). Právě v návaznosti na trestněprávní doktrínu je třeba i v případě rozhodnutí o přestupku trvat na tom, aby jeho výrok zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku.“*
4. Žalobkyně dále považuje vyhodnocení zjištěných skutečností a jejich subsumování pod skutkovou podstatu přestupku za nepřiměřeně přísné a nepřiléhavé smyslu a účelu právní úpravy v oblasti hazardních her. Rovněž je žalobkyně názoru, že celní úřad se dopustil nedovoleného a nepřiměřeně rozšiřujícího výkladu ustanovení § 66 odst. 2 ZoHH. Napadené rozhodnutí proto shledává žalobkyně nesprávným a nezákonným.
5. Již v průběhu správního řízení správní orgány porušily procesní práva žalobkyně a stanovený postup, když nevypořádaly náležitě námitky žalobkyně proti kontrolním zjištěním, kdy žalobkyně považuje za nepřipustné, aby součástí *„kontrolních zjištění“*, které mají pouze popisovat průběh kontroly a stav a podobu kontrolovaných skutečností, byly

extenzivní výklady, domněnky a vyhodnocení, která nemají oporu ve skutečně zjištěném stavu a která byla pouze převzata do napadených rozhodnutí. Nezákonnost rozhodnutí tak má původ již v samotném procesu tvoření údajných skutkových zjištění.

6. Napadené rozhodnutí přejímá celé pasáže z původního napadeného rozhodnutí Celního úřadu pro Karlovarský kraj, které opět pouze přebírá vyhodnocení popsaná v protokolu o kontrole. Účelem protokolu o kontrole ovšem není předjímání rozhodnutí ve správním řízení a vyvozování domněnek a právních hodnocení. Dle názoru žalobkyně tak její opravné prostředky nebyly řádně posouzeny a rozhodnutí o nich řádně odůvodněno, zejména nedošlo k vypořádání námitek s dostatečným odůvodněním. Žalobkyně v tom spatřuje vážné procesní vady správního řízení a porušování procesních práv.
7. Za dostatečné vypořádání námitek žalobkyně přitom nelze považovat kusé zamítnutí námitek.
8. Žalobkyně je především nucena se bránit proti nedovolenému extenzivnímu výkladu a užití libovůle správního orgánu při aplikaci ustanovení § 66 odst. 2 ZoHH (výrok I a výrok II písm. b) prvoinstančního rozhodnutí).
9. Žalobkyni bylo napadenými rozhodnutími dáváno za vinu, že se měla údajně dopustit porušení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách tím, že na budově umístila symboly propagující provozování hazardních her. Celní úřad za tyto symboly označoval nápis „VIKTORIAPLAY“ spolu s červeným čtyřlístkem. Žalobkyně zdůraznila, že se jedná o název společnosti žalobkyně (uvedený rovněž v obchodním rejstříku) a symbol zaregistrovaný jako ochranná známka žalobkyně. Nejedná se o nápisy, znázornění ani symboly propagující hraní hazardních her. Uvedení loga a názvu společnosti vně provozovny není podle žalobkyně porušením zákona o hazardních hrách a nemůže být posouzeno jako reklama ve smyslu § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách. Celní úřad se dle názoru žalobkyně dopustil nepřiměřeně extenzivního výkladu. Žalobkyni nemůže být bráněno v užívání svého názvu ani loga společnosti, které hazardní hry nepropaguje. Žalobkyně samozřejmě neužívá zakázané formy reklamy dle § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, kdy pod toto ustanovení lze podřadit různá slovní prohlášení a formy lákání na hraní hazardních her a získání výher, nikoli však uvedení názvu provozující osoby.
10. Žalobkyně měla za to, že byla nedůvodně směřována propagace hazardních her a propagace žalobkyně jako obchodní společnosti. Žalobkyně se pouze dopustila označení provozovny svým názvem a logem krytým ochrannou známkou, byť označením opakovaným. Byť se správní orgán touto námitkou žalobkyně zabýval, zabýval se jí nedostatečně, neboť pouze konstatoval, že směřování je důvodné. Takový závěr ovšem žalobkyně odmítla. Žalobkyni nelze odkazem na § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách zakázat propagaci svého názvu a své ochranné známky, natož pouhým vyobrazením názvu a ochranné známky bez jakýchkoli doprovodných textů a grafických znázornění. Vyobrazení názvu a ochranné známky naopak není propagováním hazardních her. Přitom zákon o hazardních hrách neudává povinnost uvést název provozovatele jen v určitém počtu vyhotovení. Přistoupením na správnost hodnocení celního úřadu bychom nutně museli dojít k závěru, že propagací hazardních her uvedením názvu provozovatele by bylo i plnění povinnosti stanovené právě zákonem o hazardních hrách k označení provozovny a označení provozovatele. Takový smysl a účel zákon o hazardních hrách ani jeho ustanovení § 66 odst. 2 nesleduje.

11. Správní orgán uzavřel, že informační povinnost provozovatele byla splněna a byl-li název provozovatele uveden opakovaně, je to uvedení nadbytečné. Nadbytečnost (vícenásobné uvedení názvu provozovatele) však není přestupkem, není zakázáno jakýmkoli zákonným ustanovením a takový zákaz není smyslem úpravy § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách. Podřazení uvedení názvu provozovatele pod zákaz daný tímto ustanovením je neoprávněným extenzivním výkladem, který do práv provozovatele zasahuje nad míru dovolenou zákonem. Nadto opět nebyla naplněna materiální stránka trestného činu, když i vícenásobné označení provozovatele není společensky škodlivé.
12. Nadto opět nebyla naplněna materiální stránka trestného činu, když i vícenásobné označení provozovatele není společensky škodlivé. Správní orgán není oprávněn ustanovení zákona vykládat nepřiměřeně extenzivně a nedůvodně znevýhodňovat a poškozovat provozovatele technické hry. Nadbytečnost uvedení názvu provozovatele není znakem skutkové podstaty přestupku a není porušením povinnosti § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách.
13. Žalobkyně přitom akcentuje, že pouze restriktivní interpretace ustanovení je jedinou možnou aplikací v případě, kdy jsou ustanovením omezována práva osob. Ustanovení nelze vykládat extenzivně a omezovat práva osob ve větším rozsahu, a ještě dokonce nad rámec mezí, které jsou vytyčeny jazykovým výkladem. Právě taková interpretace by byla nepřipustná, a dokonce rozporná s ústavním pořádkem a ústavně zaručenými právy a svobodami
14. Znění ustanovení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách je přitom jasné a nedává možnost pro užití extenzivního výkladu (např. zakazujícího vícenásobné uvedení názvu provozovatele).
15. Již z jazykového výkladu ustanovení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách vyplývá, že záměrem zákonodárce bylo zakázat výhradně reklamu a propagaci hazardních her. Nikoli jakoukoli reklamu a nikoli nápisy nebo označení, které propagací hazardních her nejsou.
16. V daném ustanovení nejde o zákaz propagace a reklamy v absolutním smyslu, jak se snaží vykládat správní orgány. Tímto trendem by absurdně mohlo docházet k zákazům např. barev, tvarů apod. pouze s odůvodněním, že lákají ke vstupu. Takové zmocnění k uvážení všech označení jako reklamy však správní orgán nemá.
17. Jazykový výklad předmětného ustanovení je zřejmý a nezpochybnitelný a je v souladu s úmyslem zákonodárce, správnímu orgánu nebyla dána možnost libovolného správního uvážení ani možnost libovolného rozšiřujícího výkladu. Zákonodárce vyjádřil svou vůli vydáním právní normy v podobě, jak je uvedeno v předmětném ustanovení.
18. Nedovolený rozšiřující výklad správního orgánu nelze promítat do rozhodování správního orgánu o právech a povinnostech soukromoprávních subjektů a krátit tak jejich práva.
19. Případnou úpravu znění právní normy je nutné iniciovat u zákonodárce, nikoli právní normu libovolně interpretovat v rozporu s jejím jazykovým a gramatickým výkladem pouze s odkazem na vágní hypotézy.
20. Účel právní normy je splněn jejím uplatňováním v souladu s jazykovým výkladem, tedy práva a povinnosti subjektů jsou nastavena tak, aby byl chráněn veřejný zájem a zároveň nedocházelo k nadměrnému omezování osob.
21. Správní orgány si v napadených rozhodnutích dle názoru žalobkyně počínaly v rozporu se základní zásadou právního státu „co není zakázáno, je povoleno“, tedy zásadou legální

licence, vyjádřenou v ústavním pořádku České republiky dokonce dvakrát, a to v Ústavě České republiky v čl. 2 odst. 3 a 4 „(3) Státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. (4) Každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.“ a v Listině základních práv a svobod v čl. 2 odst. 2 a 3 „(2) Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. (3) Každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.“

22. Touto ústavně zakotvenou zásadou byly dány mantinely výkonu veřejné moci, které byly vydáním napadených rozhodnutí překročeny.
23. Žalovanému jako správnímu orgánu rozhodně nepřísluší činit výklad právních norem v rozporu s ústavně zakotvenými principy právního státu a v rozporu s jazykovým zněním právní normy.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

24. Žalovaný konstatuje, že námitka týkající se výroku napadeného rozhodnutí byla žalobcem vznesena již v rámci odvolání a žalovaným byla v napadeném rozhodnutí na straně 6 – 7 řádně vypořádána. Jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, výrok rozhodnutí celního úřadu plně vyhovuje požadavkům na něj kladeným § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Skutečnost, že časové období spáchání přestupku je uvedeno slovním spojením „minimálně dne“, nepochybně nepředstavuje nejednoznačné vymezení konkrétního časového údaje, pouze zdůrazňuje ten fakt, že skutek, který byl celním úřadem, resp. žalovaným, projednáván, byl zjištěn v konkrétní den při realizaci kontrolní činnosti. Nadto sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Jednoznačně tím celní úřad, potažmo žalovaný, nezatížili svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu není pro danou věc přílehlavý, neboť jím přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu vymezovalo skutek ve výroku odlišně ve srovnání s napadeným rozhodnutím. V případě žalobce byl však skutek vymezen ve výrokové části přesně a určitě, navazující odůvodnění je s ním pak v naprostém souladu. Odpovídá tak rovněž požadavkům plynoucím z judikatury správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 109/2019-45 ze dne 17.04.2020).
25. Dále žalovaný uvádí, že zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „kontrolní řád“) ve svém § 12 odst. 1 definuje povinné náležitosti protokolu o kontrole, který obsahuje skutečnosti vztahující se k vykonané kontrole, mj. kontrolní zjištění, obsahující zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, ze kterých tato kontrolní zjištění vycházejí. Dotčené protokoly (č.j. 19614-3/2019-540000-61 ze dne 05.03.2019 a 19852-5/2019-5410000-61 ze dne 05.03.2019) jsou v tomto směru plně v souladu s požadavkem kontrolního řádu. Žalovanému není zřejmé, která konkrétní kontrolní zjištění „nemají oporu ve skutečně zjištěném stavu“, když sám žalobce ani v průběhu prvostupňového řízení, ani v odvolání, a nakonec rovněž v žalobě zjištěný skutkový stav nerozporuje. Je tedy prokázáno, že v době kontroly byla na vnějším plášti budovy, kde se herní prostor nachází („Herna VIKTORIAPLAY“ na adrese Marie Majerové 1815, 356 01 Sokolov), na každém z

šesti větších oken (výloh) umístěna slovní a grafická reklama, kterou lze považovat za nedovolenou formu propagace hazardních her, konkrétně ve formě znaku červeného čtyřlístku před slovem VIKTORIAPLAY a dále je prokázáno, že v provozovně 2 („Herna VIKTORIAPLAY“ nacházející se na adrese 5. května 163, 356 01 Sokolov) nebyla dne 06.02.2019 v čase 11:29 a 11:45 hod. dodržena provozní doba herny, která byla ve výše uvedeném časovém období uzavřena v rozporu se stanovenou provozní dobou, čímž došlo k porušení stanovené oznamovací povinnosti místně příslušnému celnímu úřadu uvedené v části V. rozhodnutí Ministerstva financí ČR č.j. MF-24876/2017/34-46 ze dne 18.12.2018 o povolení provozovat hazardní hru podle ustanovení § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách a dále že, v době kontroly byl na vnějším plášti budovy, kde se herní prostor nachází, nad vstupními dveřmi do budovy, umístěn reklamní poutač propagující hazardní hry s nápisem „BAR, KOSTKY, RESTAURANT“ a na vstupních dveřích umístěn znak červeného čtyřlístku v kombinaci s názvem obviněného respektive zaregistrované ochranné známky (konkrétně znak červeného čtyřlístku před slovem VIKTORIAPLAY).

26. Žalovaný rovněž nemůže souhlasit s tvrzením, že došlo k porušení procesních práva žalobce tím, že byly nedostatečně vypořádány námitky proti protokolu o kontrole. Námitky proti protokolu o kontrole č. j. 19614-3/2019-540000-61 byly vypořádány dne 21.03.2019 nadřízenou osobou kontrolujícího tak, že byly zamítnuty a námitky proti protokolu o kontrole č.j. 19852-5/2019-540000-61 byly vypořádány dne 22.03.2019 tak, že Námitkám bylo vyhověno v části týkající se porušení povinnosti označit provozovnu 2 viditelným názvem „herna“, ve zbytku zjištěných porušení byly zamítnuty. V rámci vyřízení námitek je odůvodněno, proč nebylo námitkám vyhověno a z jakého důvodu nelze argumentaci žalobce přisvědčit.
27. Ze shora uvedeného je zřejmé, že obsahem protokolu jsou kontrolní zjištění, obsahující zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny. To, zda budou tato podezření z porušení právních předpisů následně prokázána, je věcí navazujícího správního řízení. Je však zřejmé, že takový protokol o kontrole a podklady při kontrole pořizené, budou klíčovými důkazními prostředky pro vydání rozhodnutí o přestupku. Žalovaný tedy neshledává žádnou nezákonnost rozhodnutí spočívající v procesu tvoření údajných skutkových zjištění. Vzhled budov byl spolehlivě a řádně zdokumentován jak do příslušného protokolu o kontrole, tak prostřednictvím fotodokumentace. Veškeré námitky žalobce navíc nesměřují proti zjištěnému skutkovému stavu, ale napadají jeho právní posouzení a hodnocení. Protokoly o kontrole tak nepředjímaly žádné závěry ohledně definitivního prokázání spáchání přestupků, k tomu došlo až v průběhu samotného přestupkového řízení. Až v této fázi celní úřad posoudil skutkový stav a aplikoval na něj příslušná ustanovení zákona o hazardních hrách. V průběhu kontroly celní úřad, v postavení kontrolního a dozorového orgánu, učinil pouze předběžnou subsumpci zjištěného důvodného podezření pod skutkovou podstatu přestupku tak, jak to vyžaduje § 12 odst. 1 písm. h) kontrolního řádu. Kontrola tak byla ukončena zcela v souladu s kontrolním řádem.
28. Žalovaný dále vyjadřuje nesouhlas s názorem žalobce, dle něhož nebyly řádně posouzeny jeho opravné prostředky. Žalobce brojil proti rozhodnutí celního úřadu podáním odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Předmětné odvolání bylo posouzeno v souladu s 98 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce a své rozhodnutí podpořil řádným odůvodněním. Nelze tedy souhlasit s názorem žalobce, dle něhož

žalovaný pouze převzal závěry rozhodnutí celního úřadu pramenící z protokolu o kontrole.

29. Ohledně porušení zákazu umístění reklamy, sdělení nebo jakékoli jiné formy propagace, na provozování hazardní her na budově nebo ve veřejně přístupné vnitřní části budovy, ve které se nachází herní prostor, žalovaný tímto odkazuje na strany 8 – 11 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se s danou skupinou námitek podrobně vypořádal.
30. Žalovaný trvá na svém výkladu prezentovaném v napadeném rozhodnutí, a naopak odmítá názory a výklad žalobce. Žalovaný odmítá, že šlo pouze o označení provozovny a prostou identifikaci provozovatele za pomoci obchodní firmy či v některých případech ochranné známky. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 30 Af 32/2019-43 ze dne 10. 03. 2020, který potvrzuje výklad žalovaného ohledně § 66 zákona o hazardních hrách a kde tento soud mimo jiné uvedl: *„Především je třeba uvést, že ustanovení § 66 odst. 1 zákona o hazardních hrách neukládá provozovatelům hazardních her, aby na budovy, v nichž se nacházejí herny, umísťovaly svá loga. Logo ve formě ochranné známky je z hlediska shora citovaného § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, formou reklamy. Je nutno přihlídnout k tomu, že žalobkyně je významným provozovatelem hazardních her v České republice a její logo, se kterým je pochopitelně spojena, je pro ni typické. V tomto směru není chybná úvaha prezentovaná správním orgánem I. stupně v odůvodnění jeho rozhodnutí, že toto logo (ochranná známka) nepochybně působí na osoby, které do provozoven žalobkyně běžně chodí hrát, a její umístění na plášti budovy herny, která je veřejně přístupná, působí nepřímou i na další osoby, které se v místě, kde se nachází herna, pohybují. Tím, že se v dané budově nachází i herna žalobkyně, dochází fakticky umístěním tohoto loga na vnějším plášti budovy k porušení zákazu reklamy, sdělení či propagace hazardní hry na vnějším plášti budovy zakotveného ve shora citovaném § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách“.*
31. Žalovaný zdůrazňuje zejména tu skutečnost, že žalobce je právnickou osobou, která se dlouhodobě zabývá provozováním hazardních her. Opakované uvádění názvu a loga společnosti zcela zřejmě slouží jako reklamní sdělení žalobce. Primárním účelem takového uvádění názvu a loga je podpora jeho podnikatelské činnosti, spočívající v provozování hazardních her. Reklamou se rozumí placená nebo neplacená propagace výrobku, služby, společnosti obchodní značky nebo myšlenky, mající obvykle za cíl zvýšení prodeje. Zákonné omezení se nikterak nezužuje jen na symboly související s provozováním, ale i veškerá označení typická pro provozovatele herny, které vedou k propagaci herního prostoru. Rozhodně se nejedná o nedůvodné směřování propagace hazardních her a propagace žalobce jako obchodní společnosti. Stejně tak žalovaný odmítá tvrzení žalobce, že hodnocení žalovaného lze považovat za diskriminační, neboť žalobce je provozovatelem heren ve smyslu § 67 zákona o hazardních hrách, podniká tedy v oblasti, kterou zákon o hazardních hrách poměrně přísně reguluje. Cílem této regulace je přitom minimalizace rizik, která jsou s hazardem spojená. Jak vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu o hazardních hrách, jedním z účinných způsobů, jak tato rizika snížit, je požadovat od provozovatelů hazardních her vysokou míru stability a transparentnosti. Jedním z důležitých prostředků pro dosažení této stability a transparentnosti je zakotvení specifických požadavků na organizaci provozovatele hazardních her, přičemž zákon o hazardních hrách stanovuje tyto podmínky na základě principu jejich srovnatelnosti, tzn. podmínky jsou nediskriminačního charakteru a jsou uplatňovány vůči všem provozovatelům hazardních her stejnou měrou a ve stejném rozsahu. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce jako provozovatel hazardních her je povinen strpět omezení stanovená zákonem a nemůže úspěšně namítat znevýhodnění vůči jakémukoliv jinému podnikateli,

jehož podnikatelská činnost zákonu o hazardních hrách nepodléhá.

32. Žalovaný dále doplňuje, že účelem § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, který zákonodárce vyjádřil v důvodové zprávě k návrhu zákona o hazardních hrách, je „eliminace potencionálních negativních rizik vůči osobám, které se hazardních her primárně neúčastní, omezení týkající se venkovního vzhledu herního prostoru a možnosti nahlížení zvenku do těchto prostor“ (srov. Důvodová zpráva k návrhu zákona č. 186/2016 Sb., zákona o hazardních hrách. Zvláštní část – k § 66, s. 155. Dostupné z: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=578&CT1=0>). Je proto zakázána každá reklama, sdělení nebo jakákoli jiná forma propagace, která je umístěná na specifickém místě, v němž se nachází herní prostor, kde dochází k provozování hazardních her nebo získání výher, a která zároveň objektivně podporuje provozování hazardních her nebo získání výher v herním prostoru tím, že odkazuje na hazardní hry nebo získání výher (u žalobce se jedná o opakované uvedení jeho loga, jehož součástí je rovněž název žalobce; současně se jedná o název předmětného herního prostoru - herny). Krajský soud v Ústí nad Labem pak k ustanovení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách podotknul, že „srozumitelným účelem tohoto ustanovení je zabránit nepovolenému lákání veřejnosti ke vstupu do herního prostoru“ (viz rozsudek č.j. 59 A 59/2019-40 ze dne 25.06.2020). Dle názoru žalovaného o propagační funkci předmětných nápisů (znak červeného čtyřlístku před slovem VIKTORIAPLAY na oknech, dveřích), sloužících ke zvýšení lákavosti herního prostoru pro veřejnost, svědčí rovněž skutečnost, že totožným logem se, coby společnost patřící „k předním provozovatelům videoloterijních terminálů v České republice“, prezentuje na svých webových stránkách. Jedná se tudíž zcela jednoznačně o reklamní sdělení upozorňující na žalobce, potažmo jeho činnost (provozování hazardních her). Omezení týkající se venkovního vzhledu herního prostoru zákon upravuje za účelem eliminace potencionálních negativních rizik vůči osobám, které se hazardních her primárně neúčastní (viz důvodová zpráva k zákonu o hazardních hrách). Podstatný je prvek zvýšení lákavosti tohoto herního prostoru pro osoby, které se hazardních her primárně účastnit nesmějí, nechťejí či nemají. Z pohledu osob vyskytujících se v blízkosti herního prostoru objektivně dochází k nepřímému působení takového sdělení na všechny osoby v místě se pohybující, nejen na stávající klientelu. Jedná se tudíž o zakázanou formu propagace hazardních her. Žalovaný tudíž odmítá absurdní závěr žalobce, že jeho logo včetně uvedení jejího názvu, ve svém důsledku neslouží k propagaci hazardních her (viz již výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 30 Af 32/2019-43 ze dne 10. 03. 2020).
33. Žalovaný rovněž odmítá, že by se v dané věci dopustil extenzivního výkladu právní normy. Z § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách jednoznačně vyplývá, že na budově nebo ve veřejně přístupné vnitřní části budovy, ve které se herní prostor nachází, nesmí být umístěna reklama, sdělení nebo jakékoli jiné formy propagace, zejména slovní, zvukové, pohyblivé, statické, světelné nebo grafické, na provozování hazardních her nebo získání výher. V dané věci se však žalobce jednoznačně dopustil umístění nedovolené reklamy (blíže se žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalovaný zastává názor, že daná věc byla posouzena nejen s ohledem na konkrétní vyobrazení, ale rovněž naprosto v souladu s účelem a smyslem daného ustanovení, nedošlo k nepřipustnému rozšiřujícímu výkladu a odmítá, že by napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do práv žalobce nepřipustným způsobem, který by překračoval meze výkonu veřejné moci stanovené zákonem.
34. Žalovaný konstatuje, že materiální stránka předmětných přestupků zde byla naplněna. Porušené právní povinnosti podle zákona o hazardních hrách mají v projednávaném

případě zejména preventivní charakter, k naplnění materiální stránky přestupků tedy postačuje „pouhé“ ohrožení zájmu společnosti. Žalovaný podotýká, že se jedná o tzv. ohrožující přestupky, není úkolem správního orgánu v rámci přestupkového řízení zkoumat, zda skutečně došlo ke způsobení škodlivých účinků, nýbrž je postačující, že došlo k porušení zákonné povinnosti, jež slouží k ochraně zákonem chráněných zájmů. Prokázání škodlivých účinků tedy nemůže být relevantní ani z hlediska naplnění znaku společenské škodlivosti, resp. porušení zákonem stanovené povinnosti není tedy podmíněno tím, zda došlo ke škodlivému účinku. Následně žalovaný odkázal na judikaturu správních soudů potvrzující jeho závěry.

35. V dané věci je podstatné, že chráněným zájmem společnosti je cílená regulace provozování hazardních her na území ČR, ochrana a prevence společnosti primárně zaměřená na riziko škodlivých finančních (v dané oblasti se koncentruje velké množství finančních prostředků), sociálních a morálních dopadů pro společnost, na zajištění vysoké ochrany spotřebitelů především s ohledem na vysoký a častý výskyt patologického hráčství. Patologické hráčství je spojeno zejména s provozováním výherních hracích přístrojů, různých elektromechanických rulet, kostek a terminálů, což je zásadní celospolečenský negativní jev. Tento fenomén má ve svém rozvinutém stádiu značný vliv na sociální sféru života lidí, na kriminalitu, rozvodovost. Patologické hráčství je významným problémem veřejného zdraví. Je to progresivní a chronické onemocnění, které vyřazuje pacienta z normálního života, charakterizované jako porucha sebeovládání s devastujícím dopadem na rodiny. U patologických hráčů je extrémně vysoká míra pokusů o sebevraždu a dokonaných sebevražd. Společenské důsledky problému patologického hráčství neboli gamblerství jsou v tomto ohledu nevyčísitelné. Následně to s sebou přináší mimo jiné i finanční náklady, které stát musí vynaložit v souvislosti s péčí o tyto lidi. Patologické hráčství patří proto mezi zásadní negativní jevy provozování hazardních her. Provozování hazardních her má tedy negativní dopady na celou společnost, proto se jedná o oblast, činnost, která je přísně státem regulovaná, což potvrzuje i zpřísnění právní úpravy v oblasti hazardních her.
36. Žalovaný tak s ohledem na výše uvedené závěry shrnuje, že v případě, kdy určitým jednáním budou sice naplněny formální znaky skutkové podstaty daného přestupku, ale současně budou existovat natolik významné okolnosti, které budou vylučovat, aby daným jednáním byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem, nedojde k naplnění materiálního znaku daného přestupku. Ve výše popsaném přestupku však žádné takové okolnosti nenastaly.

IV.

Posouzení věci soudem

37. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.).

V.

Rozhodnutí soudu

38. Soud neshledal žalobu důvodnou.

39. Úvod žaloby obsahuje v rubrice „II. Nezákonnost rozhodnutí porušení procesních práv žalobkyně“ tvrzení žalobkyně o tom, že napadené rozhodnutí je zmatečné, neboť „obsahuje neurčité vymezení vytýkaného porušení a vymezení doby trvání přestupku zcela neurčitě slovem „minimálně“. Pokud jde o vymezení časového období spáchání přestupku slovy „minimálně dne“ soud na rozdíl od žalobkyně nemá za to, že by způsobovalo zmatečnost napadeného, resp. prvoinstančního rozhodnutí, naopak správní orgány přesným a jednoznačným způsobem určily den (6. 2. 2019), v němž bylo protiprávní jednání žalobkyně odhaleno. V tomto směru je tak výrok prvoinstančního rozhodnutí zcela souladný s žalobkyní citovanou judikaturou kasačního soudu. Tvrzení o „neurčitém vymezení vytýkaného porušení“ ustrnulo ve zcela obecné rovině a soudu nezbyvá než žalobkyni odpovědět v obdobném duchu, že skutek je ve výroku rozhodnutí celního úřadu vymezen dostatečně konkrétně. Důvodným není ani argument, že správní rozhodnutí byla vydána „bez náležitého zkoumání naplnění materiální stránky přestupků.“ Platí, že společenská škodlivost (materiální znak) představuje určitý korektiv, který u v určitých, zcela výjimečných, případech, neumožňuje stíhat činy, které sice naplňují všechny znaky skutkové podstaty, ale ani potenciálně neohrožují chráněný společenský zájem. Z právě uvedeného je zřejmé, že u naprosté většiny jednání, která naplní znaky skutkové podstaty přestupku uvedené v zákoně, bude naplnění materiálního znaku přestupku bez dalšího splývat s naplněním jejich formálních znaků, a to právě z důvodu, že daná jednání zákonodárce označil zákonem jako přestupky. Je tedy zcela nadbytečné, aby správní orgány u typických jednání, která naplňují skutkovou podstatou přestupku, blíže zabývaly jejich společenskou škodlivostí, neboť vyplývá přímo ze zákona. Společenskou škodlivost by bylo nezbytné blíže zkoumat toliko v případě, v němž by ze skutkového děje vyplynuly naprosto atypické významné okolnosti, které by v konkrétním případě vylučovaly být i potenciální ohrožení chráněného společenského zájmu. Nic takového však v nyní projednávané věci nenastalo. Naprostá obecnost pak prostupuje i zbylými tvrzeními obsaženými v této části žaloby týkajícími se údajné „nepřiměřené přísnosti“ správních orgánů či „náležitého nevypořádání námitek“. K tomu soud uvádí, že mezi obligatorní náležitosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu náleží uvedení žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. K tomu se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyjádřil takto: „I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ (rozsudek ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS). Jelikož námitky nezákonnosti napadeného rozhodnutí obsažené v první skupině žalobních námitek

neobsahují vylicení „*jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným*“, nemohl se jimi zdejší soud věcně zabývat a shledat je důvodnými.

40. Předmět sporu mezi účastníky v nyní projednávané věci se týká zejména výkladu § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, podle něhož platí, že „*v budově nebo ve veřejně přístupné vnitřní části budovy, ve které se herní prostor nachází, nesmí být umístěna reklama, sdělení nebo jakékoli jiné formy propagace, zejména slovní, zvukové, pohyblivé, statické, světelné nebo grafické, na provozování hazardních her nebo získání výher.*“ Konkrétně jde o to, zda žalobkyně právě citované ustanovení porušila a dopustila se tak přestupku podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, když na šest oken budovy na adrese Marie Majerové 1815, Sokolov, v níž se nachází herna s názvem „*Herna VIKTORIAPLAY*“, umístila šest nápisů „*VIKTORIAPLAY*“ spolu s červeným symbolem čtyřlístku (jde o ochrannou známku žalobkyně) a dále, když v provozovně „*Herna VIKTORIAPLAY*“ na adrese 5. května 163, Sokolov umístila reklamní poutač s nápisem „*BAR, KOSTKY, RESTAURANT*“ a na vstupní dveře uvedené budovy nápis „*VIKTORIAPLAY*“ spolu s červeným symbolem čtyřlístku.
41. Soud při posouzení sporné otázky vyšel jak z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 2. 9. 2020, č. j. 6 As 196/2020 – 32), tak senátu 57 zdejšího soudu (viz rozsudek ze dne 2. 11. 2020, č. j. 57 A 179/2019 – 106). Tuto judikaturu lze shrnout v tom směru, že vícečetné či nadměrné umisťování nápisů na budovu, v níž jsou provozovány hazardní hry, může plnit propagační funkci a představovat tak zakázanou reklamu. Není proto správný kategorický závěr žalobkyně, že „*nadbytečnost (vícenásobné uvedení názvu provozovatele) není přestupkem.*“ Při odpovědi na otázku, zda nápisy umístěné na provozovně prezentovaly podnikání žalobkyně, je třeba hodnotit jejich obsah a podobu. Toto posouzení provedl precizním způsobem v napadeném rozhodnutí žalovaný, když pečlivě posoudil vzhled ochranné známky žalobkyně, a dospěl k závěru, že „*informační povinnost stanovená zákonem o hazardních hrách skutečně neomezuje, ani výslovně nestanovuje počet možných uvedení názvů herny a jejího provozovatele. Pokud však odvolatel umístí nad vchod výrazné označení „HERNA“ (čímž splní povinnost ve smyslu ust. § 67 odst. 2 zákona o hazardních hrách), doprovodí to nad tímto označením menším nápisem „VIKTORIAPLAY“ a logem v podobě červeného čtyřlístku, pak již v případě čtyřnásobného zopakování nápisu „VIKTORIAPLAY“ a červeného čtyřlístku na vnějším plášti budovy (resp. oknech) nelze hovořit o plnění informační povinnosti. Taková vyobrazení jednoznačně překračují povinnost označit provozovnu odvolatele. Naopak je třeba zkoumat, zda dalšími vyobrazeními názvu a loga již nedošlo k porušení zákazu dle ust. § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách. Podle názoru odvolacího orgán je označení „HERNA“ spojeno se svým názvem „VIKTORIAPLAY“ s červeným čtyřlístkem, vizuálně si pak jde výraz herna snadno spojit s jeho názvem, proto se v případě čtyřnásobného zopakování názvu jedná o nedovolenou reklamu. Pakliže by se jednalo o veřejnosti zcela neznámý název provozovatele, který by vůbec neevokoval hazardní hru, bylo by možné uvažovat o relevantnosti obrany odvolatele. Ale pokud si odvolatel jako obchodní název, resp. i ochrannou známku, zvolí obecně známou kombinaci výrazů a symbolů evokujících hazardní hry, musí s takovým označením nakládat velmi obezřetně, neboť i samo takové označení sice podle odvolatele subjektivně znamená jen jeho název a ochrannou známku, ale objektivně je za reklamního způsobu použití (prezentace navenek) jinou formou propagace hazardních her. Konkrétně „VIKTORIA“ jasně evokuje victory - vítězství (<https://slovník.seznam.cz/en-cz/?q=victory>), případně Victorii - bohyni vítězství (<https://cs.wikipedia.org/wiki/Victoria>), „PLAY“ hru ([Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.](https://slovník.seznam.cz/en-</i>
</div>
<div data-bbox=)*

cz/?q=play), a čtyřlístek je jasným symbolem štěstí, reklamní povahu mají tyto slova samostatně, natož ve vzájemném spojení a kombinaci.“ Žalovaný dále uvedl, že „pokud jde o provozovnu 2, kde je na vstupních dveřích do budovy, kde se herní prostor nachází, umístěno poměrně velké a výrazné vyobrazení (znaku červeného čtyřlístku před slovem VIKTORIAPLAY) a dále nad těmito vstupními dveřmi reklamní poutač (košová markýza) s nápisem „CLUB ACTUS, BAR, KOSTKY, RESTAURANT“, platí též výše uvedené. Pokud se jedná o slovo „kostky“, toto jasně evokuje hazardní hry, zejména ve spojení se slovem bar, restaurant a ještě v kombinaci s logem odvolatele na vstupních dveřích, není pochyb o propagaci hazardních her.“ Soud konstatuje, že se s právním posouzením žalovaného plně ztotožňuje, a odkazuje na něj [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 1350/2007, podle kterého „(...) je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“]. Lze shrnout, že k v žalobě tvrzené libovůli ze strany správních orgánů při výkladu právní normy obsažené v § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách v nyní projednávané věci nedošlo, naopak žalovaný přesvědčivým způsobem vyjevil důvody, na základě kterých dospěl k závěru, že nápisy „VIKTORIAPLAY“ spolu s červeným symbolem čtyřlístku ve svém souhrnu a vzhledem ke svému umístění byly schopné upoutat pozornost a prezentovat podnikání žalobkyně, tudíž se zcela jednoznačně jednalo o nedovolenou formu propagace hazardních her.

42. Soud se neztotožnil ani s další žalobní námitkou, podle které měly správní orgány pochybit, když v případě přestupku za jednání spočívající v nedodržení provozní doby herny nezohlednily chybějící společenskou škodlivost jednání žalobkyně. Pokud se jedná o společenskou škodlivost, pak soud v plném rozsahu odkazuje na argumentaci v bodě 39 rozsudku. Jednání, za které byla žalobkyně sankcionována, jednoznačně porušilo společenský zájem na efektivním výkonu dozoru nad provozováním hazardních her, neboť i uzavírání provozovny v rozporu s vydaným povolením stěžuje výkon státní správy při dozoru nad plněním povinností provozovatelů hazardu.
43. Je sice pravdou, že konkrétní jednání, za která byla žalobkyně postižena, nedosahují vysokého stupně závažnosti, tato skutečnost se však netýká materiální stánky přestupku, ale musí být zohledněna v rámci úvah o výši sankce. I tento požadavek správní orgány naplnily, když uložily pokutu na spodní hranici zákonné sazby, a to i při zohlednění jiných okolností, které žalobkyni naopak přitěžovaly (souběh, recidiva).
44. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

45. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do

dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 4. ledna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu